

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2014, č.j. MV-106010-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2014, č.j. OAM-8431-24/CD-2013, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cizineckého pasu pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, porušení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a porušení § 113 odst. 7 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Poukázal na to, že správní orgán I. stupně porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož se neřídil závazným právním názorem vysloveným žalovanou v rozhodnutí, kterým zrušila předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně ani v novém rozhodnutí řádně neposoudil čestná prohlášení žalobcových rodičů a vyjádření Velvyslanectví Arménské republiky. Žalobce na dané pochybení poukázal již v odvolání, žalovaná se však s touto odvolací námitkou v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně nevypořádala.

Namítal, že splnil veškeré zákonem stanovené podmínky pro vydání cizineckého pasu dle § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Za nesporné v řízení považoval, že na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a že nemá platný cestovní doklad. Nesouhlasil však s právním závěrem správních orgánů, že si může cestovní doklad domovského státu opatřit. Naopak si jej pro důvody nezávislé na jeho vůli opatřit nemůže, neboť Velvyslanectví Arménské republiky odmítá vydat cestovní doklad bez provedení registrace u vojenské správy. Tedy odmítá vydat cestovní pas osobám, které by měly nastoupit povinnou vojenskou službu, přičemž o tomto postupu nevydává jakékoli potvrzení. Žalobce podmínku registrace u vojenské správy nemůže splnit, jelikož v České republice žije od 5 let, neovládá svůj rodný jazyk, nemá žádné vazby k vlasti a služba v armádě je proti jeho přesvědčení i reálným možnostem. Velvyslanectví Arménské republiky a české správní orgány tak výše uvedeným jednáním omezují jeho osobní svobodu, právo volného pohybu, postupují nezákonně a v rozporu s mezinárodními smlouvami.

Nesouhlasil s neprovedením důkazu výsledkem svědků, kdy tento důkazní návrh ani vyjádření zastupitelského úřadu Arménie ohledně nevydání cestovního pasu žalobci, nebyly ze strany správních orgánů vypořádány.

Namítal, že správní orgány nepřihlédly k individuální situaci žalobce a neposoudily přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Závěrem shrnul, že správní orgány nedostatečně zjistily poměry žalobce, jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná a v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 3. 11. 2014 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Konstatovala, že žalobce nesplnil podmínku uvedenou v § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. objektivní nemožnost opatřit si cestovní doklad domovského státu, jelikož skutečnost, že žalobce odmítá konat povinnou vojenskou službu v zemi původu, není důvodem na jeho vůli nezávislým, nýbrž důvodem ryze soukromým. Zdůraznila, že české správní orgány nejsou oprávněny hodnotit podmínky stanovené Arménskou republikou k vydání cestovního dokladu a ani nemohou zasahovat do vnitrostátních záležitostí suverénního státu vydáváním cizineckých pasů arménským občanům, kteří ze soukromých důvodů nechtějí konat vojenskou službu.

Uvedla, že se nezabývala přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí nemůže jakkoli ovlivnit pobytový status žalobce, který získal v roce 2008 povolení k trvalému pobytu občana 3. státu z jiných důvodů hodných zřetele.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na procesním stanovisku a stručně zopakovala zásadní žalobní námitky. Zdůraznila, že žalovaný objektivně není schopen vykonat vojenskou službu v Arménii, jelikož v České republice žije od svých 5 let; již nerozumí arménsky; nemá v Arménii žádné zázemí; a vojenská služba je v rozporu s jeho svědomím.

Žalovaná svou neúčast na nařízeném ústním jednání písemně omluvila podáním ze dne 29. 8. 2017, v němž rovněž souhlasila s projednáním věci bez své přítomnosti.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce v žádosti ze dne 14. 4. 2013 požádal o vydání cizineckého pasu, jelikož mu jej Velvyslanectví Arménské republiky odmítlo vydat. Velvyslanectví Arménské republiky podmínilo jeho vydání registrací žalobce u vojenské správy a výkonem povinné služby v arménské armádě. K žádosti přiložil dopis Velvyslanectví Arménské republiky – Praha ze dne 21. 3. 2013 adresovaný otci žalobce a jeho úřední překlad, ze kterého vyplývá, že otec žalobce podal dne 21. 3. 2013 žádost o vystavení cestovního dokladu žalobci, jakožto občanovi Arménské republiky, žádosti však nebylo vyhověno, neboť měl předložit vojenskou knížku nebo osvědčení o evidenci na vojenské správě dle Rozhodnutí vlády Arménské republiky čís. 821 a dle Řádu schváleného Rozhodnutím vlády Arménské republiky čís. 974-N.

Dne 24. 9. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-8431-9/CD-2013, kterým zamítl žádost žalobce. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 3. 2014, č.j. MV-139594-3/SO-2013 jmenované rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Ve svém rozhodnutí žalovaná zavázala správní orgán I. stupně k tomu, aby řádně posoudil podklady pro rozhodnutí ve věci.

Po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 9. 4. 2014 k doložení dokladů prokazujících, že si nezávisle na své vůli nemůže opatřit cestovní doklad státu své příslušnosti, předložil jako přílohy ke svému vyjádření ze dne 6. 5. 2014 - čestná prohlášení svých rodičů. Z čestných prohlášení vyplynulo, že oba rodiče byli přítomni zamítnutí žádosti žalobce o vydání arménské cestovního dokladu. Žalobce současně pro případ, že by správní orgán I. stupně neakceptoval čestná prohlášení jeho rodičů, navrhl provést důkaz svým výsledkem, popř. výsledkem rodičů, v opačném případě se domníval, že veškeré nedostatky žádosti odstraní. Dále si správní orgán opatřil Informaci od Velvyslanectví Arménské republiky ve Vídni ze dne 13. 8. 2009 a vyjádření Velvyslanectví Arménské republiky v Praze ze dne 21. 3. 2013, z nichž vyplynulo, že zastupitelský úřad Arménie nevydává potvrzení o nevydání cestovního pasu, jelikož byla často padělána, a že vydání cestovního pasu svým občanům mužského pohlaví, kteří dovršili 16, či 18 let podmiňují registrací k vojenské službě či jiným vyřešením záležitosti spojené s vojenskou službou.

Dne 30. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-8431-24/CD-2013, kterým zamítl žádost žalobce o vydání cizineckého pasu pro nesplnění podmínky uvedené v § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z žádosti žalobce ze dne 14. 4. 2013

s přílohami; z vyjádření Velvyslanectví Arménské republiky v Praze ze dne 21. 3. 2013; z čestných prohlášení rodičů žalobce; z informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobce nechce vykonat základní vojenskou službu, není důvodem pro vydání cizineckého pasu, neboť taková skutečnost není okolností, pro kterou by si žalobce nemohl nezávisle na své vůli cestovní doklad domovského státu opatřit. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že arménští občané mají povinnost dostavit se k příslušným orgánům za účelem registrace k vojenské službě a v odvodovém věku vykonat základní vojenskou službu. Základní vojenská služba je zakotvena v Ústavě Arménské republiky, dle které se na její obraně musí podílet každý občan. Zdůraznil, že Česká republika není oprávněna zasahovat do suverenity Arménské republiky, resp. do jejích záležitostí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 23. 7. 2014, jehož obsah je obdobný žalobním námitkám. Žalobce k prokázání svého tvrzení o nemožnosti opatřit si cestovní doklad, když zastupitelský úřad nevydává potvrzení o odmítnutí vydání pasu, navrhoval provést k důkazu prohlášení jeho rodičů, a pro případ že by na straně žalovaného přetrvávala pochybnost, tak i jejich svědecký výslech. Zároveň uvedl, že další dokazování již není zapotřebí, jelikož správním orgánům je dobře známa aplikační praxe zastupitelského orgánu Arménie ohledně podmiňování vydání cestovního pasu nástupem vojenské služby. Taktéž je jim známo, že žalobce nemůže doložit doklad o odmítnutí vydání cestovního pasu.

Dne 8. 9. 2014 žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, které odůvodnil tak, že žalobce pod důvod, který objektivně znemožňuje vydání cestovního dokladu domovského státu, podřadil nemožnost předložení obligatorní náležitosti žádosti, a to registrace u příslušných orgánů vojenské správy. Zdůraznila, že žalobce sice má na území České republiky povolen trvalý pobyt, avšak stále je občanem Arménské republiky, a je proto povinen vojenskou službu vykonat. Jestliže žalobce považuje za nemožné povinnou vojenskou službu vykonat pro absenci rodinných vazeb, pro jazykovou bariéru a pro skutečnost, že je proti jeho přesvědčení, jedná se o ryze soukromé důvody. Žalovaná přitom byla toho názoru, že české správní orgány nejsou oprávněny shora uvedenou povinnost hodnotit nebo zasahovat do vnitrostátních záležitostí suverénního státu tím, že by udělovaly cizinecké pasy arménským občanům, kteří ze soukromých důvodů nechtějí absolvovat povinnou vojenskou službu. Dále uvedla, že v průběhu správního řízení byly opatřeny veškeré potřebné podklady a rovněž i žalobce považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný, což vyplývá z odvolání. Dle žalované se správní orgán I. stupně řídil jejím závazným právním názorem, neboť odůvodnění rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, konkrétně zdůraznila, že se správní orgán I. stupně zabýval i prohlášeními rodičů žalobce a Informací Velvyslanectví Arménské republiky ve Vídni ze dne 13. 8. 2009, přičemž správní orgány měly za prokázáno, že zastupitelský úřad Arménie nevydává potvrzení o nevydání cestovního pasu a jeho vydání podmiňuje výkonem vojenské služby.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců cizinecký pas vydá ministerstvo na žádost cizince, který pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, nemá platný cestovní doklad a doloží, že si jej nemůže nezávisle na své vůli opatřit.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Zásadní žalobní námitkou byla námitka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení zákonných podmínek pro vydání cizineckého pasu žalobci dle § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl totiž přesvědčen, že splnil veškeré zákonem stanovené podmínky pro vydání cizineckého pasu.

Soud předně uvádí, že pro vydání cizineckého pasu dle § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí cizinec kumulativně splnit tři podmínky: 1) pobývat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu; 2) nemít platný cestovní doklad; 3) doložit, že si cestovní doklad nemůže nezávisle na své vůli opatřit. Mezi účastníky řízení není sporu o splnění prvních dvou zákonem stanovených podmínek, tedy že žalobce pobýval na území České republiky na základě trvalého pobytu a že neměl platný cestovní doklad, což potvrzuje i obsah správního spisu.

Sporným tak v řízení zůstává, zda podmínka pro vydání cestovního dokladu zastupitelským úřadem Arménské republiky spočívající v registraci žalobce u příslušné vojenské správy je důvodem, pro který si žalobce nemůže nezávisle na své vůli opatřit cestovní doklad domovského státu ve smyslu § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Mezi účastníky není sporu a taktéž ze správního spisu, konkrétně z Informace Velvyslanectví Arménské republiky ve Vídni ze dne 13. 8. 2009, č.j. K-3/CZ/1-04 a z vyjádření Velvyslanectví Arménské republiky v Praze ze dne 21. 3. 2013, vyplývá, že jednou z podmínek pro vydání cestovního dokladu občanovi Arménské republiky příslušným úřadem je předložení vojenské knížky nebo osvědčení o registraci u vojenské správy. Žalobce je přesvědčen, že tuto podmínku pro vydání cestovního pasu nemůže splnit, neboť by po registraci u vojenské správy musel nastoupit k výkonu základní vojenské služby na území Arménské republiky. Nemožnost nastoupit vojenskou službu v Arménii spatřuje žalobce v absenci rodinných vazeb na území Arménské republiky; v jazykové bariéře; výkon vojenské služby v arménské armádě by byl proti jeho přesvědčení.

Soud přisvědčuje závěru správních orgánů, že výše uvedené důvody, pro které se žalobce nechce registrovat u příslušných orgánů vojenské správy, resp. nechce absolvovat základní vojenskou službu v arménské armádě, nejsou důvody nezávislé na jeho vůli ve smyslu § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť je lze překonat vlastním

příčiněním žalobce (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2012, č.j. 11 Ca 335/2009-44). Soud podotýká, že ze zpráv o zemi původu založených ve správním spise mimo jiné vyplývá, že namísto výkonu přímé vojenské služby je možno z důvodu svědomí vykonat tzv. náhradní vojenskou službu. Záleží tedy pouze na žalobci, jakým způsobem bude řešit otázky výkonu základní vojenské služby v arménské armádě.

Soud v této souvislosti uvádí, že ze strany správních orgánů se nejedná ani o omezení žalobcovy osobní svobody nebo práva jeho volného pohybu ani o postup v rozporu se zákonem a mezinárodními smlouvami, neboť jak již bylo uvedeno výše, je plně v moci žalobce, občana Arménie, aby vlastním přičiněním splnil podmínky stanovené jeho domovským státem a získal tak cestovní doklad.

Za správný soud rovněž považuje právní názor správních orgánů, že nejsou oprávněny hodnotit podmínky stanovené Arménskou republikou pro vydávání cestovních dokladů svým občanům. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č.j. 2 Azs 250/2016-39, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval vydáním cestovního průkazu totožnosti občani Arménské republiky podle § 114 zákona o pobytu cizinců a v jehož bodě [21] uvedl následující: „[...] *branná povinnost, kterou Arménie (podle dosud neprokázaného tvrzení stěžovatele) podmiňuje vydání cestovního dokladu, je sama o sobě zcela legitimním požadavkem státu kladeným na své občany, kterým stěžovatel je.*“. Ačkoli žalobce vidí svoji budoucnost na území České republiky, kde má trvalý pobyt, zůstává nadále občanem Arménské republiky a je tak nositelem veškerých občanských práv a povinností svého domovského státu, včetně povinnosti konat základní vojenskou službu v arménské armádě.

Soud uzavírá, že právní posouzení věci správními orgány má za správné a souladné s § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců a judikaturou správních soudů, neboť bylo v moci žalobce opatřit si cestovní doklad Arménie.

Za důvodnou soud nepovažuje ani námitku žalobce, že nebyly provedeny a zohledněny jím navrhované důkazy, a to výslech žalobce a jeho rodičů k prokázání žalobcova tvrzení o odmítnutí jeho žádosti na vydání cestovního pasu zastupitelským orgánem Arménie. Soud jednak poukazuje na formulaci tohoto důkazního návrhu žalobcem v jeho vyjádření ze dne 6. 5. 2014, jelikož výslechy k důkazu navrhoval jen pro případ, pokud by správní orgány k důkazu neprovedly čestná prohlášení jeho rodičů. Přičemž správní orgán I. stupně čestná prohlášení rodičů žalobce k důkazu provedl a zjistil z nich, že zamítnutí žádosti žalobce o arménský cestovní doklad byli jeho rodiče přítomni, a mohou tak potvrdit nevydání cestovního dokladu. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedené skutkové zjištění nespороvala nadto uvedla, že žalobce ani nemohl potvrzení o nevydání arménské cestovního dokladu obdržet, neboť z Informace Velvyslanectví Arménské republiky ve Vídni ze dne 13. 8. 2009, č.j. K-3/CZ/1-04 je zřejmé, že velvyslanectví jakoukoli písemnost potvrzující nevydání cestovního dokladu žadatelům neposkytuje. Soud shodně se žalovanou zdůrazňuje, že žalobce v odvolání ze dne 23. 7. 2014 sám konstatoval, že skutkový stav věci má za dostatečně zjištěný. Není tak pravdou, že by se správní orgány nevypořádaly s důkazními návrhy žalobce či s vyjádřením zastupitelského úřadu Arménie, navíc za situace, kdy žalovaná dospěla ve shodě se žalobcem ke stejnému závěru ohledně zjištěného skutkového stavu. Jak žalobce, tak žalovaná totiž měli za prokázáno, že zastupitelský úřad Arménie neposkytuje potvrzení o nevydání cestovních dokladů a jejich vydání mužským občanům podmiňuje registraci u vojenské správy. Tudíž další dokazování výše uvedených skutečností i soud považuje za zcela nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie řízení.

Žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně neřídil závazným právním názorem žalované a žalovaná toto namítané pochybení v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala. Správní orgán I. stupně byl žalovanou zavázán k uvedení hodnocení podkladů pro rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Tedy správní orgán I. stupně měl ve svém rozhodnutí uvést podklady, ze kterých při svém rozhodování vycházel, a úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil dle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud je toho názoru, že správní orgán I. stupně povinnosti řídit se právním názorem odvolacího orgánu dostál, neboť ve svém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2014 uvedl podklady pro rozhodnutí a konstatoval jejich obsah. Výslovně citoval obsah vyjádření Velvyslanectví Arménské republiky ze dne 21. 3. 2013 a shrnul obsah prohlášení rodičů žalobce. Dále předesťel i své hodnocení podkladů, když uvedl, že neprokazují naplnění podmínek pro vydání cizineckého pasu dle § 113 odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť z nich nevyplývá, že žalobce si nemůže z důvodů na své vůli nezávislých cestovní doklad domovského státu opatřit. Rovněž podrobně shrnul skutečnosti týkající se povinnosti občanů Arménské republiky konat základní vojenskou službu vyplývající ze zpráv o zemi původů, jež jsou součástí správního spisu. Soud tak konstatuje, že správní orgán I. stupně hodnotil podklady pro rozhodnutí náležitě, dostatečně a řádně. Pochybení přitom soud nespatřuje ani u žalované, která na tuto odvolací námitku výslovně reagovala na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná zde konstatovala, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za souladné s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, současně poukázala na tu část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve které se zabýval prohlášeními rodičů žalobce, a dále na informace o zemích původů založené ve správním spise. Soud k povinnosti správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit zároveň podotýká, že tuto povinnost nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou jednotlivou námitku. Námitky žalobce proto nemohou obstát.

K námitce žalobce týkající se absence úvah správních orgánů o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že správní orgány nemusí v každém rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“* V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahujících se na dané rozhodnutí *„Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně příkazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo*

rodinného života cizince“).“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „*U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).*

Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že správní orgány se zcela správně nezabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, neboť v dané věci byla předmětem řízení žádost žalobce o vydání cizineckého pasu dle § 113 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců přitom neukládá správním orgánům při rozhodování o žádosti o vydání cizineckého pasu posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí. Nadto vydání cizineckého pasu, či zamítnutí žádosti o něj nemohlo jakkoli ovlivnit pobytový status žalobce, který má již od roku 2008 povolen trvalý pobyt na území České republiky. Vzhledem k tomu, že správní orgány neměly povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a přihlédnout tak k individuálním okolnostem žalobcova případu, nepovažuje soud žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné či věcně nesprávné, tudíž námitka žalobce není důvodná.

Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitky, dle kterých žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a dále § 113 odst. 7 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, považoval skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu a nespatořoval ani jakákoli pochybení v rozsahu a způsobu, jakým žalovaná jakožto odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení přezkoumala.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.